

2. 11. 2018

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Zahraniční e-shopy pro české spotřebitele zejména s ohledem na náležitosti provozování e-shopu výhradně ze zahraničí

Internetové obchody přitahují stále více českých spotřebitelů. Velké oblibě se těší rovněž e-shopy zahraniční. Jaké náležitosti je pro provozování e-shopu nutno splnit a jaká pravidla platí pro e-shop, který své služby nabízí výhradně ze zahraničí, tedy bez jakékoli přítomnosti na českém území?

PETERKA PARTNERS

THE CEE LAW FIRM

Na rozdíl od většiny pojednání na téma e-shopu, která se zaměřují zejména na ochranu spotřebitele v souvislosti s nakupováním zboží a služeb přes internet, se v tomto článku zaměřujeme na náležitosti a povinnosti v souvislosti s provozováním e-shopu z pohledu provozovatele, zejména případ kdy provozovatelem e-shopu není český subjekt, ale zahraniční osoba, resp. subjekt usazený v jiném členském státě Evropské unie.

E-shop jako živnost volná

Provozování e-shopu náleží do kategorie volných živností, konkrétně do oboru činnosti č. 48 „*Velkoobchod a maloobchod*“ dle přílohy č. 4 zákona č. [455/1991](#) Sb., o živnostenském podnikání (dále „*živnostenský zákon*“). Obecně platí, že podnikatel, který hodlá provozovat e-shop neboli internetový obchod, musí splnit základní podmínky provozování živnosti dle živnostenského zákona.

Jde-li o zahraniční subjekt, tedy podnikatele z jiného státu, jenž chce podnikat a své služby poskytovat na území České republiky, je tento rovněž povinen splnit podmínky živnostenského zákona a ohlásit živnost či, jde-li o právnickou osobu, přemístit sídlo či alespoň zřídit odštěpný závod v České republice, následně ohlásit živnost a zapsat odštěpný závod do obchodního rejstříku.

Jaké podmínky ale musí být splněny v případě, kdy e-shop provozuje zahraniční podnikatel, který hodlá nabízet zboží a služby i českým spotřebitelům, a to výhradně ze zahraničí, bez jakékoli přítomnosti na území České republiky? – Vzhledem k tomu, že odpovědi na tuto otázku se výrazně liší, klade si tento článek za úkol ozřejmit a vyjasnit danou problematiku, a to zejména s ohledem na zkušenosti v souvislosti s poskytováním služeb zahraničním subjektům.

Směrnice o elektronickém obchodu

Provozování e-shopu je zejména upraveno Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000, o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“, dále jen „*Směrnice*“), v níž se v bodě 18 preambule uvádí, že „*služby informační společnosti zahrnují širokou*

škálu hospodářských činností, které probíhají on-line. Tyto činnosti mohou spočívat zejména v on-line prodeji zboží.“ Jinými slovy, provozování e-shopu spadá do kategorie služeb informační společnosti a je tak upraveno uvedenou Směrnicí (která se mj. vztahuje i na další služby informační společnosti, jako např. služby poskytující informace nebo obchodní sdělení on-line, služby, které spočívají v předávání informací prostřednictvím komunikační sítě a další).

Článek 3 Směrnice nazvaný „Vnitřní trh“ sice ukládá členským státům, aby při poskytování služeb informační společnosti poskytovatelem usazeným na jeho území byly dodržovány platné vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti, zároveň však v dalším odstavci stanoví, že členské státy nemohou omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu. Jinými slovy tedy poskytovatel služeb informační společnosti (mezi které náleží i provozování e-shopu) musí dodržovat vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti, avšak zároveň nesmí dojít k omezení volného pohybu služeb informační společnosti poskytovatele z jiného členského státu.

Výjimkou umožňující omezení jsou opatření uvedená v odst. 4 článku 3 Směrnice, která mohou členské státy přijmout z důvodu zachování veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví, veřejné bezpečnosti či ochrany spotřebitelů a investorů.

Ohledně náležitostí pro provoz zahraničního e-shopu, který své služby poskytuje výhradně ze zahraničí, je pak zcela klíčová tzv. zásada vyloučení předchozího povolení zakotvená v článku 4 Směrnice, jehož odstavec první si na tomto místě dovoluji citovat: *„Členské státy dbají, aby přístup k činnosti poskytovatele služeb informační společnosti a její výkon nepodléhal povinnosti předchozího povolení ani žádnému jinému požadavku se stejným účinkem.“*

Tato zásada je beze zbytku transponována v odst. 2 § 9 zákon č. [480/2004](#) Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“ nebo „zákon o některých službách informační společnosti“), podle kterého se na poskytovatele služby informační společnosti, který je usazen v jiném členském státě Evropské unie a který poskytuje tuto službu na území České republiky, nevztahují právní předpisy uvedené v odstavci 1 téhož ustanovení zákona, pokud tento zákon nebo zvláštní předpis nestanoví jinak.

Na tomto místě a pro úplnost je třeba dodat, že odst. 1 § 9 zákona ukládá poskytovatelům, kteří své služby poskytují prostřednictvím podniku nebo organizační složky (resp. odštěpného závodu) umístěné na území České republiky, povinnost řídit se ustanoveními zákona a zvláštních právních předpisů upravujících podmínky zahájení a výkonu činnosti, která je předmětem poskytované služby, zejména právních předpisů upravujících vznik podnikatelského oprávnění, požadavky na odbornou způsobilost, požadavky na obsah a kvalitu poskytované služby a odpovědnost poskytovatele služby za porušení těchto povinností.

I přesto, že odst. 2 § 9 uvedeného zákona jasně stanoví, že se výše uvedené povinnosti a právní předpisy nevztahují na poskytovatele usazené v jiném členském státě Evropské unie, ustanovení odstavce 3 § 9 zákona naopak zdůrazňuje povinnosti poskytovatelů služeb dodržovat povinnosti vyplývající z dalších právních předpisů, a to na ochranu veřejného pořádku, veřejného zdraví, bezpečnosti státu a ochranu spotřebitele.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že Směrnice ani zákon o některých službách informační společnosti, který je transpozicí Směrnice, neukládají povinnost poskytovateli služeb informační společnosti (mezi které se řadí i provozování e-shopu), který je usazený v jiném členském státě Evropské unie a poskytuje tuto službu na území České republiky, ohlašovat živnost ani zřizovat odštěpný závod v České republice.

Pro úplnost je třeba dodat, že shora uvedené platí za podmínky, že poskytovatel služby provozuje e-shop ze zahraničí, bez jakékoli přítomnosti na území České republiky, tzn. není zde zejména umístěn server, ze kterého je e-shop provozován, ani sklad zboží nebo provozovna pro výdej zboží či reklamace.

České právní předpisy

Český právní řád obsahuje korektiv ve smyslu odst. 4 článku 3 Směrnice, kdy stanoví řadu povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů na ochranu veřejného pořádku, veřejného zdraví, bezpečnosti státu a ochranu spotřebitele, kterými je poskytovatel služby vždy vázán.[1] Jinými slovy, provozovatel zahraničního e-shopu poskytující služby v České republice, avšak usazený v jiném členském státě, je povinen dodržovat celou řadu českých právních předpisů, jako např. a zejména zákon o ochraně spotřebitele č. [634/1992](#) Sb. či zákon o ochraně osobních údajů č. [101/2000](#) Sb. a další právní předpisy.

Z těch je třeba zmínit zejména zákon č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále „občanský zákoník“), konkrétně ustanovení o závazcích ze smluv uzavíraných se spotřebitelem (§§ 1810-1867). Z § 1860 občanského zákoníku mj. vyplývá i povinnost podnikatele uzavřít smlouvu se spotřebitelem podle jeho volby v úředním jazyce členského státu Evropské unie, v němž má spotřebitel bydliště nebo jehož je spotřebitel státním příslušníkem. Požadavek na srozumitelnost vyplývá rovněž z ustanovení § 1811 občanského zákoníku, podle kterého veškerá sdělení vůči spotřebiteli musí podnikatel učinit jasně a srozumitelně v jazyce, ve kterém se uzavírá smlouva se spotřebitelem.

Z uvedených ustanovení je tedy zřejmé, že při nabízení a prodeji zboží a služeb prostřednictvím zahraničního e-shopu směrem k českým spotřebitelům musí být veškerá smluvní dokumentace, včetně obchodních podmínek a dalších informací či sdělení v českém jazyce.

Občanský zákoník obsahuje celou řadu zvláštních ustanovení, která se týkají závazků ze smluv uzavíraných distančním způsobem, tzn. prostřednictvím prostředku komunikace na dálku, typicky on-line obchody neboli internetové obchody uzavírané prostřednictvím e-shopu. Z těchto ustanovení je vhodné zmínit zejména povinnost podnikatele sdělit spotřebiteli před uzavřením smlouvy celou řadu podstatných informací, které se týkají uzavírané smlouvy a jejichž výčet stanoví § 1820 občanského zákoníku, včetně poučení spotřebitele o možnosti odstoupení od smlouvy, a další povinnosti, jejichž obsah a rozsah není předmětem tohoto pojednání.

Jak je to s daněmi, potažmo s DPH?

Z hlediska DPH, podnikatel - provozovatel e-shopu, který je registrovaný k DPH v jiném členském státě a který zasílá zboží českým spotřebitelům, je povinen se registrovat k DPH v České republice a uplatňovat českou DPH, pokud zasílané zboží je předmětem spotřební daně nebo pokud celková hodnota dodávek překročí částku 1 140 000 Kč v rámci jednoho kalendářního roku. Podle § 8 odst. 3 zákona č. [235/2004](#) Sb., o dani z přidané hodnoty, může provozovatel e-shopu dobrovolně podat přihlášku k registraci před dosažením hodnotového limitu a přiznávat DPH v České republice; v takovém případě je povinen takto postupovat do konce kalendářního roku bezprostředně následujícího po roce, ve kterém se takto rozhodl.

Shrnutí

Na základě uvedeného lze závěrem shrnout, že podnikatel nabízející zboží a služby českým spotřebitelům prostřednictvím zahraničního e-shopu provozovaného výhradně z jiného členského státu není vázán povinností ohlásit živnost ani zřídit odštěpný závod v České republice. To platí za

podmínky, kdy provozovatel e-shopu je usazený v jiném členském státě, ze kterého je e-shop provozován, bez jakékoli přítomnosti na území České republiky, tzn. není zde umístěný server zajišťující provoz e-shopu, ani sklad zboží nebo provozovna pro výdej zboží či reklamace.

Mgr. Gabriela Hájková,
partner

[PETERKA & PARTNERS advokátní kancelář s.r.o.](#)

Karlovo náměstí 671/24
110 00 Praha 1

Tel.: +420 246 085 300
Fax: +420 246 085 370
e-mail: office@peterkapartners.cz

[1] viz odst. 3 § 9 zákona o některých službách informační společnosti

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [AML - od zákona č. 253/2008 Sb. k AMLR: co konkrétně musí česká povinná osoba změnit do roku 2027](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [AML a diskriminace v realitní praxi: chyby, které mohou vyjít draho](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Nová pravidla ICC pro rozhodčí řízení: Přehled klíčových změn účinných od 1. června 2026](#)